

тѣще състояще за това, да бы не умалилъ ежегодна смѣтка въ Цареградъ, за кое той изгубва мѣсто си (1). — И тѣй, като нематъ свои природни Семниаристы, Българскій народъ се

който въ ввождане кѣмъ своиѣ Българ. Грамматикѣ, издавна въ 1835 година, на стран. 47, говори така:

„ Къ великому моему съжалѣнію, чулъ самъ отъ одного старца, защо на едно удадено мѣсто, т. е. въ единъ скитъ подъ единъ мѣястырь Българскій намерували се колкото единъ кода весьма ветхи книги (Словянски ли обаче были, или Български неизвестно. Несомнѣнно требува да е имало между нихъ и нѣкои на просто-Българскій языкъ писани) отъ кои да ся изба ви реченный старецъ и да му не досаждатъ, не копалъ единъ глубокъ ровъ въ истомъ скитѣ, и закопалъ ги тамо; защо отъ велико благоговѣніе коесто ималъ къ нимъ какво и самъ той исповѣдуваше, не смѣялъ да ги изгори, или да ги фърли просто на поляна. О тщета нашего народа ! О невинная простота онаго старца ! „

Нѣколко по стары Българе ми разказваха что истина обирали книги въ народа. Явно по тайж причинѣ секретарь на рушчушкія епископъ, кой имаше една Българскѣ рѣкописъ подъ име Цароставникъ, ю скры въ Бабадагъ отъ мене. Други ми разказвахъ че у нихъ ся намѣрвала тайж пергаминниѣ рѣкописъ; азъ отидохъ при него съ гоѣмо премаянѣ да ми ѣж покаже, съ намѣрѣніе да му дамъ за неѣж колко понска, само да ѣж купиѣ, и издадемъ на свѣтъ. Два пѣти ходихъ не намерихъ го въ дома му, но еще го виждали изъ града, на четвертыя день съвѣсмъ ся скры. Сички ми разпрашванѣя бѣхѣ на праздно. Писахъ Българамъ въ Одессѣ, да ся потрудѣтъ да узнаватъ о чести матей драгоцѣнной книги дали коя служить за Българскѣ Исторіѣ. Така сѣщо молихъ да ѣж потражатъ и въ Жеравна. Не знамъ дали ще исполнять молбѣ ми !

---

1) По сички Български епархіи ся намѣрватъ църкви твърдѣ нарѣдко, слѣдовательно и духовенство имъ ѣе весьма малочисленно,